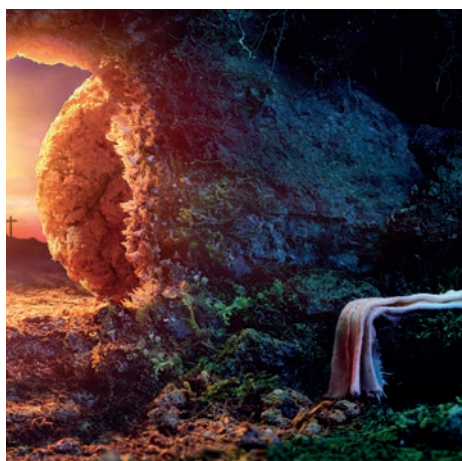
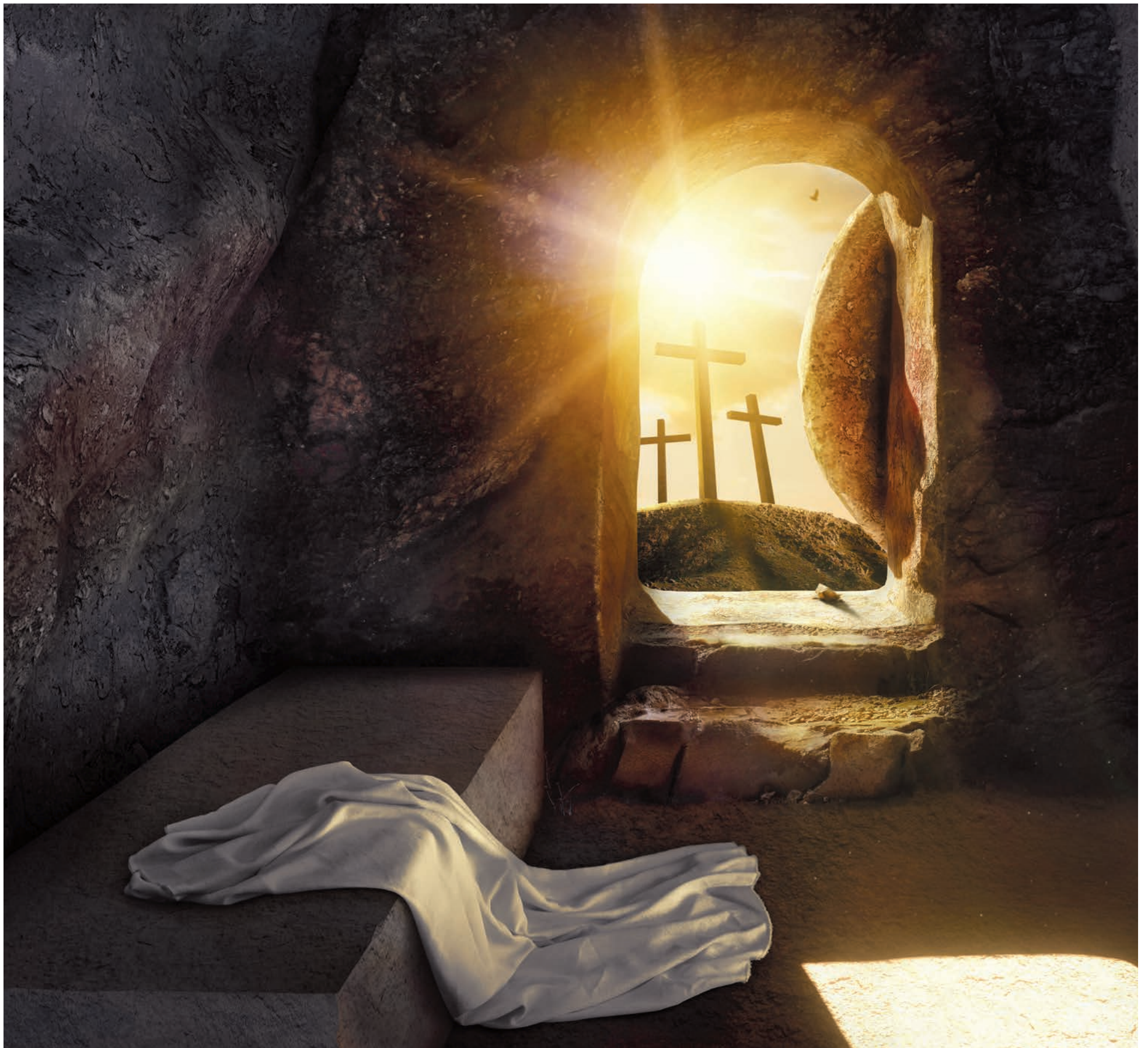

ВІЧНИЙ СКАРБ

«ВІН
ВОСКРЕС!»

3

ЧЕТВЕРТА
ЗАПОВІДЬ

5

НЕ ТІЛЬКИ
ЛЮДЯМ

9

ЇЖА, КОРИСНА
ДЛЯ КІСТОК

11

«Звершилося!»

Христос не віддав Свого життя, доки не виконав справи, заради якої прийшов, і з прощальним подихом вигукнув: «Звершилося!» (Івана 19:30). Битву виграно.

До смерті Христа характер сатани не був ясно відкритий ні ангелам, ні безгрішним світам. Шляхом обману архівідступник так маскувався, що навіть святі істоти не розуміли принципів, якими він керувався.

Проти Бога повстала істота дивовижної сили та слави. Про Люцифера Господь говорить: «**Ти печатъ досконалости, повен мудрости, і корона краси**» (Єзек. 28:12). Люцифер був херувимом-хоронителем. Він перебував у світлі Божої присутності. З усіх створених істот він посідав найвище становище перед Отцем і був першим, хто відкривав Усесвітові Божі наміри. Після гріхопадіння Люцифера його зваблива сила стала ще оманливішою й викривати його було значно складніше.

Бог міг би знищити сатану та його прибічників так само легко, як людина може кинути камінець на землю, але Він не зробив цього. Повстання не мало бути переможене силою. Сила примусу притаманна лише правлінню сатани. Принципи Господа мають зовсім іншу природу. Його влада ґрунтується лише на доброті, милосерді й любові, і вияв цих чеснот має стати головним засобом боротьби. В основі Божого правління – мораль, тож панівною силою повинні бути істина й любов.

Сатана ввів людей у гріх, і відтоді почав діяти План спасіння. Протягом 4000 років Христос працював над тим, щоб підняти людину, а сатана – щоб привести її до загибелі. За цим спостерігав Усесвіт.

Коли Ісус прийшов у наш світ, сатана спрямував проти нього всі свої сили. Від моменту його народження у Вифлеємі узурпатор шукав спосіб знищити Месію. Однак дияволу не вдалося позбавити Христа мужності й відвернути від праці, заради якої Син Божий прийшов на Землю. Від пустелі й до Голгофи буря сатанинського гніву постійно супроводжувала Ісуса. Однак що немилосерднішою вона ставала, то міцніше Син Божий тримався за руку Свого Отця й далі не втомно прямував закривавленим шляхом. Усі спроби сатани зламати й перемогти Спасителя лише проливали ще яскравіше світло на Його бездоганний характер.

Усе Небо та безгрішні світи були свідками цієї боротьби. З яким напруженням і цікавістю стежили вони за її останніми сценами! Вони бачили, як Спаситель увійшов до Гетсиманського саду, як Його душа була пригнічена жахом великої терпимості. Вони чули Його гіркий зойк: «**Отче Мій, якщо можливо, хай Мене обмине ця чаша**» (Матв. 26:39). Коли присутність Отця

віддалилася від Нього, вони бачили Його скорботу, сильнішу за ту, яка супроводжує останню велику боротьбу зі смертю. На чолі Спасителя виступив кривавий піт, який краплями падав на землю. Тричі з Його вуст зривалася молитва про звільнення. Небо не могло більше знести цього видовища, і до Сина Божого був посланий вісник-утішитель.

Небеса бачили, як Жертва була видана в руки кровожерливої юрби, котра, глузуючи й знущаючи, водила Христа від одного судилища до іншого. Небо здригалося від болю, дивлячись на Ісуса, Котрий висів на хресті. Кров стікала з Його пораних скронь, рук і ніг, крапля за краплею падаючи на камінь, привалений до підніжжя хреста. Рани від цвяхів розширилися під вагою тіла, яке повисло на руках. Утруднене дихання Спасителя ставало частішим і глибоким, коли Його душа тріпотіла під тягарем гріхів світу. Усе Небо стрепенулося, коли в жахливих стражданнях Христос помолвився: «**Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять!**» (Луки 23:34). Хоч там стояли люди, створені за образом Бога, проте вони об'єдналися, щоб знищити Його Єдинородного Сина. Яке ж то видовище для Всесвіту!

Сили темряви зібралися навколо хреста, кидаючи пекельну тінь невіри в людські серця. Коли Господь створив цих істот, щоб ті перебували перед Його престолом, вони були прекрасними й бездоганними.

Сатанинські сили об'єдналися з порочними людьми, змушуючи народ повірити, що Христос – найбільший грішник, і зробити Його об'єктом огиди.

Якби в Христі знайшовся хоча б один гріх, якби Він хоча б у чомусь поступився сатані, щоб уникнути жахливих мук, тоді ворог Бога й людства triumфував би. Натомість Христос схилив голову й помер, залишившись непохитним у Своїй вірі й покорі Богові. «**І я почує гучний голос на небі, що промовляв: Тепер настало спасіння і сила, і Царство нашого Бога, і влада Його Христа, бо скинуто обвинувача наших братів, що обвинувачує перед нашим Богом день і ніч**» (Об'явл. 12:10).

Сатана побачив, що маска з нього зірвана. Суть його правління була викрита перед безгрішними ангелами та Всесвітом. Він постав перед ними як убивця. Пролити кров Сина Божого, диявол позбавив себе прихильності небесних істот. Відтоді його діяльність була обмежена. Остання ланка, яка з'єднувала сатану з небесним світом, була розірвана.

Однак тоді сатана не був знищений. Навіть після цих подій ангели ще не розуміли всього, що пов'язано з Великою боротьбою. Принципи двох протилежних сторін мали виявитися повніше. Існування сатани повинно було тривати далі ще й заради людини. Вона, як і ангели, мала побачити різницю між Князем світла та князем темряви й обрати, кому бажає служити.

На початку Великої боротьби сатана заявив, що Божий Закон неможливо виконати, а справедливість не сумісна з милістю, і якщо Закон буде порушений, то грішник не зможе отримати прощення. Будь-який гріх має бути покараний, наполягав сатана, і якщо Бог звільнить від покарання за гріх, то Він не буде Богом істини й справедливості. Коли люди порушили Закон Божий, знехтувавши Його волю, сатана радів. Ось доказ того, стверджував він, що Закон неможливо виконати, людина не може бути прощена. Оскільки після свого повстання Люцифер був вигнаний з Неба, він заявляв, що людський рід назавжди має бути позбавлений Божої милості. Диявол наполягав, що Бог не може бути справедливим і водночас милостивим до грішника.

Утім, навіть як грішна істота, людина була в іншому становищі, ніж сатана. Люцифер згрішив на Небесах, у світлі Божої слави. Йому, як нікому іншому зі створених істот, була відкрита Божої любов. Розуміючи характер Бога, знаючи Його доброту, він усе одно вирішив діяти за власною егоїстичною, незалежною волею. Він зробив остаточний вибір, і Бог більше нічого не міг здійснити для його спасіння. Людина ж була обманута, її розум був затьмарений хитрими вивертками сатани. Вона не знала висоти й глибини любові Божої. І все ж таки залишалася надія, що людина може пізнати Божу любов. Споглядаючи характер Творця, вона могла повернутися до Нього.

Через Ісуса людям була явлена Божої милість, але милість не усуває справедливості. Закон відкриває риси Божого характеру, тому жодна йота, жодна риска в Законі не можуть бути змінені на угоду грішній людині. Бог не змінив Свого Закону, а пожертвував Собою в Христі Ісусі задля викуплення людини. «**Бог у Христі примирив світ із Собою**» (2 Кор. 5:19).

Любов Бога виявилася в Його справедливості не менше, ніж у Його милості. Справедливість – основа Його престолу та плід Його любові. Сатана мав намір відділити милість від істини та справедливості.

Своїм життям і смертю Христос довів, що Божої справедливості не виключає Його милості. Гріх може бути прощений, а Божий Закон справедливий, і його можна досконало виконувати. Усі звинувачення сатани були спростовані. Бог дав людині незаперечні докази Своєї любові.

Сьогодні сатана стверджує, що Закон, проголошений Самим Богом, не досконалий, а деякі його приписи скасовані. Це остання велика омана, яку він поширює у світі. Йому не треба нападати на весь Закон: якщо вдасться спонукати людей порушити одну Заповідь, він досягне своєї мети. «**Бо хто весь Закон виконує, а згрішить в одному, той став винним у всьому**» (Якова 2:10).

Сьогодні люди встановлюють власні закони, протистоячи Божим. Вони

намагаються чинити насильство над сумлінням інших і у своєму запальному бажанні нав'язати ці закони, обмежують свободу та права ближніх.

Війна проти Божого Закону, яка розпочалася на Небі, триватиме до кінця часу. Кожна людина буде випробувана. Послух чи непослух – ось питання, яке постане перед усім світом. Усі повинні будуть зробити вибір між Законом Божим і законами людськими.

І тоді настане кінець. Бог виправдає Свій Закон і визволить Свій народ. Сатана й усі, хто об'єднався з ним у повстанні, будуть знищені. Гріх і грішники загинуть, не залишиться ні кореня, ні га-лузки (див. Мал. 4:1). Сатана – корінь, а його послідовники – галузки. Тоді виконається слово, сказане князеві зла: «**За те, що ти ставив своє серце нарівні з серцем Божим... Я погубив тебе, хоронителю Херувиме, з середини огнистого каміння... Ти пострахом станеш, і не буде тебе аж навіки!**» (Єзек. 28:6-19). «**А ще трохи – й не буде безбожного, і будеш дивитись на місце його – і не буде його**» (Псал. 37:10). «**І стануть вони, немов їх не було**» (Овдія 16).

Це не деспотична дія з боку Бога. Усі, хто відкинув Божу милість, пожнуть посіяне ними. Бог – Джерело життя, і якщо хтось обирає служіння гріху, то цим відокремлює себе від Бога й відрізає себе від життя.

На початку Великої боротьби ангели не розуміли цього. Якби сатана та його воїнство ще тоді сповна пожали плоди свого гріха, вони б загинули, але для небесних істот не було б цілком очевидно, що це неминучий наслідок гріха. Сумнів щодо Божої доброти залишився б у їхній свідомості як насіння зла й приніс би смертоносний плід гріха та нещастя.

Однак усе буде інакше, коли Велика боротьба закінчиться. Тоді, по завершенні Плану спасіння, Божий характер відкриється перед усіма створеними істотами. Усі зрозуміють, що Його Закон досконалий і незмінний. Гріх виявив свою природу, а сатана – свій характер. Тоді знищення зла засвідчить любов Бога та піднесе Його честь і славу перед усіма, хто охоче виконує Його волю й у серцях котрих записаний Його Закон.

Отож ангели могли радіти, дивлячись на хрест Спасителя. Хоч тоді вони не розуміли всього, проте знали: знищення гріха й сатани неодмінно відбудеться, спасіння людини гарантоване, і для Всесвіту здобута вічна безпека. Сам Христос повністю розумів результати Своєї Жертви на Голгофі. Усе це Він передбачав, коли вигукнув на хресті: «Звершилося!»

«Він воскрес!»

«І ось стався великий землетрус, бо Господній ангел, зі-йшовши з неба, підійшов і відкотив камінь...»

Одним землетрусом був позначений час, коли Христос віддав Своє життя, а іншим – засвідчення мить, коли Він переможно воскрес. Той, Хто подолав смерть і могилу, вийшов з гробниці як Переможець, тоді як земля хиталася серед спалахів блискавки й гуркоту грому. Коли Ісус приїде на Землю знову, Він захитає **«не тільки землею, але й небом»** (Євр. 12:26). **«Захиталась земля, немов п'яний, і рухається, мов нічліжний курінь»** (Ісаї 24:20). **«Небо, як звій книжковий, буде звинене»** (Ісаї 34:4), **«розпечені стихії розплавляться, і земля та всі діла, що на ній, згорять»** (2 Петра 3:10), **«та Господь – охорона Своему народові, і твердиня сина Ізраїлевим!»** (Йоїла 4:16).

У момент смерті Ісуса воїни побачили, як землю опівдні огорнула темрява, а під час воскресіння вони спостерігали, як ангели своїм сяйвом освітили ніч, і було чути радісний тріумфальний спів небожителів: «Ти переміг сатану й сили темряви! Смерть поглинута перемогою!»

Христос вийшов з гробу прославлений, і римська сторожа побачила Його. Їхні очі були прикуті до обличчя Того, з Кого нещодавно вони так глузували й знущалися. За наказом Неба В'язень був звільнений. Навіть якби гори завалили вхід до Його могили, це не перешкодило б Йому вийти з неї.

Побачивши ангелів та Спасителя в сяйві слави, римські вартівні знепритомніли й упали, як мертві. Коли ж небесна свита зникла, вони підвелися й щосили, долаючи тремтіння в ногах, побігли до воріт саду. Хитаючись, мов п'яні, вони поспішали до міста, розповідаючи всім зустрічним чудову новину. Вони прямували до Пилата, але їхня вістка вже дійшла до юдейських можновладців. Священники й старійшини наказали, щоб воїнів привели спочатку до них. Дивний вигляд мали ці мужі. Тремтячи від страху, з блідими обличчями, вони свідчили про воскресіння Христа.

Обличчя священників стали блідими, як у мерців. Каяфа намагався говорити, проте лише беззвучно ворухив губами. Воїни вже готові були покинути залу засідань, коли їх зупинив голос Каяфи. До первосвященника нарешті повернувся дар мови. «Зачекайте, зачекайте, – сказав він. – Нікому не розповідайте, що ви бачили».

Вартовим наказали поширити неправдиву чутку: «Кажіть, ніби Його учні, прийшовши вночі, викрали Його, коли ми спали». Тут священники обманули самих себе. Як воїни могли сказати, що учні вкрали тіло, коли вони спали? У такому разі як вони могли це знати? І якби була доведена провина учнів у викраденні тіла, то хіба священники не першими засудили б їх і поквапилися

звинуватити перед Пилатом? Воїни жалися від самої думки: їх звинуватять у тому, що вони спали на своєму посту. Такий злочин карали смертю.

Щоб перешкодити поширенню небажаного свідчення, священники пообіцяли вартовим подбати про їхню безпеку, мовляв, Пилат не захоче розголошення цієї справи так само, як і вони. Так римські солдати за гроші продали юдеям свою чесність. До священників вони прийшли, звіщаючи приголомшливе свідчення істини, а вийшли від них, несучи в руках гроші, а в устах – неправдиву чутку.

Тим часом звістка про воскресіння Ісуса дійшла й до Пилата. Хоч саме він видав Христа на смерть, однак залишався порівняно спокійним. Адже він засудив Спасителя всупереч власній волі, шкодуючи про це, тому досі не відчував справжніх докорів сумління. А тепер, охоплений жахом, Пилат зачинився у своєму домі, не бажаючи нікого бачити. Однак священники все ж таки дісталися до нього, розповіли вигадану ними історію й наполегливо просили вибачити вартовим неабале ставлення до своїх обов'язків. Перш ніж погодитися на це, Пилат сам неофіційно розпитав воїнів. Вони ж, побоюючись за власне життя, не наважилися щось приховати, і Пилат почув від них правдиву розповідь про все, що сталося. Він не дав подальшого ходу цій справі, але відтоді втратив спокій.

Коли Ісуса поклали в гробницю, сатана тріумфував. Він спромігся сподіватися, що Спаситель не прийме знову Свого життя. Диявол висунув претензії на тіло Господа й поставив свою варту навколо могили, намагаючись зробити Христа своїм в'язнем. Він лютував, коли його ангели тікали при наближенні небесного вісника. Побачивши ж Христа, Котрий переможно виходив з гробниці, сатана зрозумів, що його царству настане кінець, а сам він неминуче загине.

Священники, видаючи Христа на смерть, стали знаряддям сатани, тому тепер були в його цілковитій владі. Вони жили в постійному страху, щоб часом, ідучи дорогою або сидячи у своїй оселі, не зустрілися віч-на-віч із Христом. Вони розуміли: для них немає безпечного місця. Замки та засуви не могли захистити їх від Сина Божого. Удень і вночі перед їхніми очима стояла та жахлива сцена в судовій залі, коли вони кричали: **«Кров Його на нас і на наших дітях!»** (Мате. 27:25). Спогади про ті події ніколи вже не могли стертися з їхньої пам'яті. Відтоді вони втратили спокійний сон.

Коли біля гробниці Христа пролунав голос могутнього ангела: **«Отець Твій кличе Тебе», – Спаситель вийшов з могили завдяки тому життю, яке мав у Собі Самому. Тепер була доведена істинність Його слів: «Я кладу Свою душу, щоб знову прийняти її... Владу маю її віддати, і владу маю знову її прийняти»** (Івана 10:17, 18). Тепер виконалося пророцтво, яке Він

промовив до священників і старійшин: **«Зруйнують цей храм, – і за три дні Я підніму його»** (Івана 2:19).

Над відкритою гробницею Йосипа Христа переможно проголосив: «Я є воскресіння і життя». Такі слова може сказати лише Бог. Володіючи Божественною природою, Христос мав силу розірвати кайдани смерті.

Ісус воскрес із мертвих як Первoplід серед тих, що сплять у поросі земному. Він став Реальністю, прообразом якої був сніп колихання. Христос воскрес саме того дня, коли сніп колихання приносили перед Господом. Понад тисячу років євреї виконували цю символічну церемонію. Люди збирали з полів перші колоски достиглого збіжжя, а коли приходили до Єрусалима на свято Пасхи, колихали цей сніп первоплоду як подячне приношення перед Господом. Лише після цього можна було жати серпом зернові та в'язати їх у снопи. Принесений Богові сніп символізував живна. Так і Христос, як перший плід, уособлював велике духовне жниво, котре буде зібране для Божого Царства. Його воскресіння – це прообраз і запорука воскресіння всіх померлих праведників. **«Бо коли віримо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним»** (1 Сол. 4:14).

Воскреснувши, Христос вивів з могили багатьох в'язнів смерті. Землетрус, який стався в момент Його смерті, відкрив їхні домовини, а під час Його воскресіння вони вийшли разом з Ним із могили. Це були Божі співпрацівники, які віддали життя, звіщаючи істину. Тепер вони мали свідчити про Того, Хто воскресив їх із мертвих.

Під час Свого служіння Ісус повертав мертвих до життя. Він воскресив сина вдови з Наїна, дочку начальника синагоги та Лазаря. Однак ці люди не були зодягнуті в безсмертя. Воскреснувши, вони залишалися підвладними смерті. А ті, хто вийшов з могили після воскресіння Христа, були пробуджені для вічного життя. Вони вознеслися разом з Ним, засвідчуючи Його перемогу над смертю й могилою. Вони, – сказав Христос, – більше не полонені сатани, Я їх викупив. Я вивів їх із могили як перші плоди Моєї сили, щоб вони були зі Мною там, де Я, і вже ніколи не побачили смерті й не зазнали смутку.

Ці люди увійшли до Єрусалима та з'явилися багатьом, проголошуючи: «Христос воскрес із мертвих, і ми воскресли з Ним». Так була увічнена священна істина про воскресіння.

Для віруючої людини Христос – воскресіння і життя. У нашому Спасителі життя, втрачене внаслідок гріха, відновлене, бо Він має життя в Самому Собі, щоб оживляти, кого хоче. Ісус наділений правом дарувати безсмертя. Життя, котре Він віддав за людство, Він знову приймає й дає людям.

Для християнина смерть не має особливого значення. Ісус говорить про неї як про сон, коротку мить мовчання та темряви. Голос Того, Хто вигукнув

на хресті «Звершилося!», почули навіть мертві. Цей голос проник навіть крізь стіни гробниць і закликав сплячих підвестися. Так само станеться й тоді, коли голос Христа пролунає з неба, відкриє могили – і мертві в Христі підведуться. Під час воскресіння Спасителя відкрилися лише деякі гробниці, а під час Його Другого приходу всі померлі праведники почують Його голос і вийдуть до славного безсмертного життя.

Еллен Уайт

Тетфсиманський сад

Художник
Микола
Мозговенко

...Вогні і натовп – час настав,
Що має бути – не мине.
Спаситель прямо запитав:
– Ти, Юдо, зраджуєш Мене?

Навколо лики і злоба,
Презирством дихає юрба.

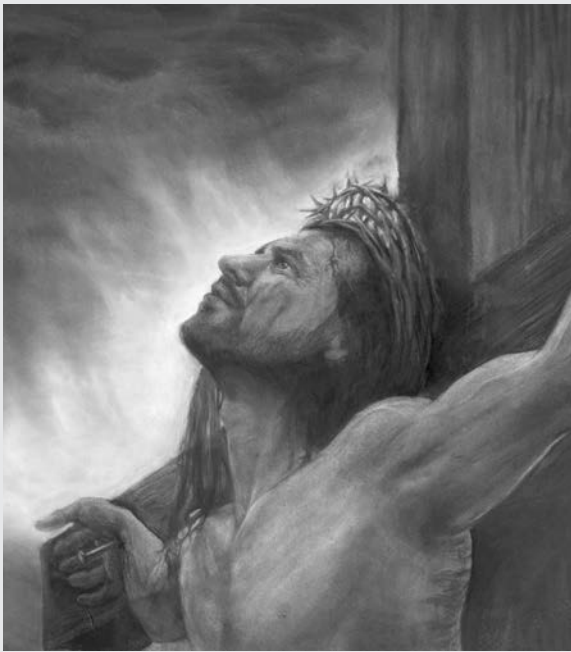
Та де ж ті учні подівались?
Хоч би один тут поруч став,
Порозбігались, поховались,
На всіх великий страх напав.

Над Богом праведним знущались,
На тяжкі муки віддали,
І проклинали, і плювались,
Та на Голгофу повели.

Тут три хрести злетіли в небо,
І на середньому – Господь.
Він смертю викупив й тебе,
До Нього з вірою приходить.

М. Мозговенко

Кого из нас?

Кого из нас, сидящих в этом зале,
За серебро монет друг продавал?
Кого из нас чрез полк солдатский гнали,
Над чьей спиной римский бич взлетал?

Кого из нас влекли на суд неправый?
Кому писали смертный приговор?
Кто взят был вместо узника Вараввы?
На чьих плечах лежал чужой позор?

Кто был, как раб, унижен и оплеван?
И чей был так обезображен лик?
Кому для казни крест был уготован?
«Да будет распят», – кто услышал крик?

Кому из нас знаком терновник жгучий?
Дотронешься – и боль пронзит тотчас...
Сплетали из него венок колючий
И возлагали на кого из нас?

Над кем толпа жестокая смеялась?
Кому, словно царю, вручали трость
И били ею, свежих ран касаясь?
В чье тело за гвоздем впивался гвоздь?

Кто одиноким был в часы мученья?
И оставлял ли Бог кого из нас?
Кто умирал, чтоб людям дать спасенье?
И кто страданий чашу пил до дна?

Нет, на кресте не мы терпели муки,
Не наша кровь стекала до земли,
Не наши были распростерты руки,
Не мы проклятье на себе несли...

Но жизнью всей мы это заслужили,
А наказание нес Иисус один.
Безгрешный, за грехи страдал чужие
Сын Человеческий и Божий Сын.

И да простит нам Бог, что в днях суровых
Мы иногда не смотрим на Христа,
Не вспоминаем о венце терновом
И не спешим к подножию креста.

Мы от пролитых слез изнемогаем,
Сгибаемся от горя и борьбы,
И мечемся, и день за днем стенаем,
И просим для себя иной судьбы.

А нужно возвратиться в древний город
И улочками узкими бежать,
И вместе со Христом идти на гору
И с Ним Голгофским воздухом дышать.

И видеть обгаренное распятие,
Молчащие уста, последний взгляд,
Чело в крови, запекшиеся пряди
Того, Кто был ни в чем не виноват.

Мы часто перед Богом виноваты,
Никто не скажет, что он чист и прав,
И если помним о Христе распятом,
То нам ли не вкушать от горьких трав?

И по каким бы мы не шли дорогам –
К нам милосердна Господа любовь.
Да, мы страдаем, но совсем немного,
И после туч сияет солнце вновь.

И дай Господь, чтоб на тропинке узкой
Перед глазами нашими была
Не собственная боль, а боль Иисуса
И та вина, что на Него легла...

Н. А.

КОЛИ МОЛИТЕСЯ, НЕ БУДЬТЕ, ЯК ТІ ЛИЦЕМІРИ

У фарисеїв були встановлені окремі години для молитви. І якщо в цей час вони перебували на людних вулицях, ринках, серед метушливого натовпу чи взагалі деінде, то зупинялися й гучно читали завчені молитви. Таке поклоніння, що мало на меті лише самопрославлення, зустрічало нещадний осуд з боку Спасителя. Однак Він не виступав проти загальної молитви, бо й Сам не раз молився зі Своїми учнями в присутності великого натовпу. Проте Христос навчав, що особиста молитва не повинна перетворюватися на загальну, її слід підносити до Бога на самоті, щоб жодне цікаве вухо не чуло, як християнин молиться.

«Ти ж, коли молишся, ввійди до своєї кімнати» (Матв. 6:6). У кожного має бути місце для потаємної молитви. В Ісуса були улюблені місця для спілкування з Богом, такі ж самі місця потрібно мати й нам. Людям украй необхідно віддалятися на певний час і залишатися наодинці з Богом.
«Помолися до свого Отця в тайні» (Матв. 6:6). В Ім'я Ісуса ми з дитячою довірливістю можемо увійти в присутність Божу,

не маючи потреби в жодному посереднику. Через Христа ми відкриваємо свої серця Небесному Отцеві, Котрий нас любить і знає. Там, де нас ніхто, окрім Бога, не бачить і не чує, ми можемо вільно висловити свої потаємні прохання й заповітні бажання перед безмежно милосердним Отцем Небесним. Коли в душі запанує тиша, у нашому серці заговорить голос, який завжди відповідає на поклик людської потреби.

«Господь дуже милосердний та щедрий» (Якова 5:11). З невтомною любов'ю Він очікує покаєння зізнань Своїх непокірних дітей і приймає їхнє каєття. Він очікує від нас подяки, як мати чекає вдячної усмішки своєї улюбленої дитини. Бог бажає, щоб ми зрозуміли, як щиро й ніжно Його серце тужить за нами. Господь запрошує нас довірити наші випробування, Його співчуття, наші скорботи – Його любові, наші рани – Його зціленню, наші слабкості – Його силі, нашу порожнечу – Його повноті. Ще ніколи не траплялося такого, щоб людина, яка прийшла до Нього, розчарувалася. **«Приглядайтесь до Нього – й засяєте, і не посоромляться ваші обличчя!» (Псал. 34:6).**

Усі, хто шукає Бога в таємній кімнаті, відкриваючи перед Ним свої потреби й благаючи в Нього допомоги, недаремно звертаються до Нього. **«Твій Отець, що бачить і таємне, віддасть тобі явно» (Матв. 6:6).** Зробивши Христа своїм щоденним Супутником, ми відчуємо навколо себе присутність сил невидимого світу. І якщо не відриваємо погляду від Ісуса, то уподібнюємося до Нього. Споглядаючи красу Його характеру, ми змінюємося, наш норов пом'якшується, очищується та ушляхетнюється, стаючи придатним для Небесного Царства. Спілкуючись із нашим Господом, ми неодмінно зростаємо в чистоті, благочесті, старанності, стаємо мудрішими в молитві. Ми здобуваємо Божественну освіту й доводимо це в житті своїми наполегливістю та завзяттям.

Душа, яка щодня звертається до Бога з молитвою про допомогу, підтримку та силу, підкоряється шляхетним спонуканням, отримує чітке уявлення про істину та обов'язок, ставитиме перед собою високі цілі, постійно відчуватиме голод і спрагу істини. Завдяки безперервному зв'язку з Богом, спілкуючись з іншими людьми, ми зможемо поділитися з ними світлом, миром і спокоєм, які панують у нашому серці. Сила, яку ми отримуємо в молитві, у поєднанні з наполегливими зусиллями чинити вдумливо та обережно, робить нас спроможними виконувати наші щоденні обов'язки й за будь-яких обставин збереже наш дух у мирі.

Якщо ми наблизимся до Бога, то Він Сам вкладає в наші уста слова, які прославляють Його Ім'я, Він навчить нас ангельських мотивів подяки Небесному Отцеві. Кожен наш вчинок відкриватиме іншим світло й любов Спасителя, Котрий перебуває в нас. Хто живе життям віри в Сина Божого, того не зможуть вивести з рівноваги нещастя, які приходять ззовні.

Підготувала
Ліка Введенська

Коли Бог говорить «ні» •

«І не лише нею, а й хвалимося, коли страждаємо, знаючи, що страждання виробляє терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію» (Римл. 5:3, 4).

Коли у вашій сім'ї є дитина з інвалідністю, ви не можете це просто пережити. Це не захворювання, яке згодом мине. Це не те, що може змінитися, якщо ви влаштуєтеся на нову роботу, коли ваша дитина подорослішає. Це – подорож тривалістю з життя. Як батьки, ви сподіваєтеся, що це буде довге життя.
Ще коли була вагітною, я три місяці молилася, щоб сталося диво й у дитини не було синдрому Дауна. Однак Бог сказав «ні» й допустив це в нашому житті. У багатьох інших ситуаціях Господь уже говорив мені «ні» раніше. Та знаєте, що я помітила? Моя віра зростала щоразу, коли Бог говорив мені «ні». Можливо, не відразу, але це було результатом процесу. Урешті-решт я усвідомлювала, що мені нікуди звернути й немає інших варіантів, окрім довіряти Божому плану.
Останнім часом у мого сина були непрості часи, і він зробив крок назад у своєму розвитку. Нині

ми консультуємося із психіатром. Насправді це наш другий психіатр, тому що першого я сама змушена була навчати, як спілкуватися з дітьми із синдромом Дауна. І мені здавалося, що це я складаю план лікування. Я постійно молилася Богові, щоб Він допоміг нам підібрати правильні ліки, але нічого не допомагало. Господь і далі говорив «ні». Було боляче бачити, як мій хлопчик перетворюється на зовсім іншу людину, яка не здатна втілити наші мрії. Я запитувала: коли ж настане покращення? Мені було сумно бачити свого сина в такому стані. Я знала його ровесників, як вони ростуть, змінюються, працюють, будують плани на майбутнє. Чому ж у нас усе не так? І я знову боролася з Божими планами.
Дивно, але думаю, що моя віра зміцніла від цих «ні». Вони навчили мене приймати Божий план щодо життя нашого сина. Тільки Господь може контролювати дію ліків. Мені доводиться підкорятися, тому що, мабуть, така воля Божа для життя нашого хлопчика. Багато разів я помічала: коли ухвалюю рішення підкоритися, Бог ніколи не підводить мене. Його шлях завжди виявляється найкращим. Усе, що справді має значення, є Божою волею для життя сина. Як нам,

батькам, іноді доводиться говорити своїм дітям «ні», так і Богові часом необхідно це робити. І я переконана, що це завжди для нашого ж блага, для зростання у вірі!

А як ви ставитеся до Бога, коли Він говорить вам «ні»?

Е. Р.

ЧЕТВЕРТА ЗАПОВІДЬ

Віктор Вертило

Ми й далі розмірковуємо про Божий Закон – важливий, вічний і актуальний у всі часи.

Зміна моралі помітна, навіть якщо взяти невеликий проміжок часу – наше століття. На відміну від суб'єктивної людської моралі, Божественна мораль абсолютна, вона була дана раз і назавжди у вигляді Декалога – Десяти Заповідей. Четверта заповідь, як і решта, написана на скрижалях Самим Богом: **«Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день праці і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та не-вільниця твоя, і худоба твоя, і прихोждько твоє, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:8-11).**

Четверта заповідь розміщена наприкінці першої скрижалі. Та якщо поглянути на весь Закон, то можна побачити, що вона записана рівно посередині, а за єврейською (хіастичною) грамати-кою головна думка – завжди в центрі.

Суть першої скрижалі – любов до Бога, квінтесенція другої – любов до людини, а четверта заповідь про суботу – це зустріч людини з Богом. Від самого створення й донині субота є часом особливої зустрічі з Господом.

Субота – це благословення для людини. Виконуючи Закон, зокрема й четверту заповідь, ми не змінюємо світ, але через неї Бог може змінити нас і наше життя. **«Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, – бо уста Господні сказали оце!» (Ісаї 58:13, 14).**

Духовна сила й духовне піднесення залежать від того, як ми свя-тимо суботи Господні. Чим відрізняється суботня доба від буденних днів? У наведеному вище уривку з книги Ісаї ми бачимо контраст: двічі згадується святість суботнього дня й двічі – наші забаганки.

Забаганки – це сильне бажання того, без чого можна обійтися, від чого ми отримуємо задоволення, але не користь. Святій суботній день має бути відокремлений від буденної метушні й марнування часу. Розваги та задоволення забаганок приносять нам тимчасову, скороминущу радість, а день спілкування з Богом наповнить наше життя новим сенсом, а душу – спокоєм, і ми зможемо з новими силами долати життєві бурі.

«Вам необхідно мати більш піднесене уявлення про те, які вимоги ставить до вас Бог щодо Свого святого дня. Усе, що можна зробити за шість даних Богом днів, має бути зроблено. Однак не можна красти в Бога жодної години святого часу. Великі благословення обіцяні тим, хто високо цінує суботу й розуміє обов'язки, пов'язані з її дотриманням» (Е. Уайт. За прикладом Ісуса. С. 181).

Що конкретно не можна робити в суботу згідно з Біблією? Наші повсякденні діла: прати, прасувати, прибирати, готувати їжу, купувати, продавати, працювати в офісі, удома, на подвір'ї, на городі, відвідувати уроки в школі або іншому навчальному закладі, дивитися світські програми по телевізору чи в Інтернеті, читати світські газети, журнали, книги, ходити на ри-балку, у кіно, у розважальні заклади тощо. Відпочиваючи цього дня від буденних справ, ми показуємо Господові, що довіряємо Його турботі про наш добробут і наше щастя. Також ми визнаємо Бога Творцем, а себе – Його творінням.

Коли починається субота, ми повинні стежити за собою, за своїми вчинками та словами, щоб не обкрадати Бога, витрачаючи на себе той час, який належить тільки Йому одному. Нам не слід дозволяти собі чи своїм дітям

виконувати якусь роботу по господарству або будь-які буденні справи, якщо це могло бути зроблене за шість робочих днів.

У наведеному уривку з книги Ісаї також сказано про марнослів'я в суботній день. Бог передбачав цю проблему, тому наказав пророкові про неї написати. Часом нам не так складно стримувати ногу чи руку в суботу від непотрібних справ, як керувати своїми думками й словами. «Бог вимагає від нас, щоб у суботу ми не тільки стримувалися від фізичної праці, а й привчили свій розум розмірковувати над святими темами. Ми фактично порушуємо четверту заповідь, якщо розмовляємо на світські теми або беремо участь у легковажних і беззмістовних бесідах. Говорити про те, що спадає на думку, – означає розмовляти про земне... Якщо в думках у людини лише світські справи, її мова видасть їх, адже чим переповнене серце, те промовляють уста» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 703).

Суть суботи – поклоніння Творцеві. Ми не повинні проводити цей час у даремних справах або спати переважну частину дня. Часто люди так багато працюють протягом тижня, що використовують суботу, щоб відіспатися. Утім, подарувавши нам окремий день, Господь навчає нас зупинитися у своїй метушні, згадувати про Його благословення й дякувати Йому за можливість відпочити та відновити сили.

Субота – це дар людині, призначений для нашого захисту та добра. Наш відпочинок цього дня свідчить про те, що ми славимо Бога й визнаємо Його турботу про нас.

Виконуючи Божі Заповіді, зокрема й четверту, ми стаємо на безпечний шлях, на якому нас охоронятиме Господь і який принесе нам щастя та благословення. Бог дав Свій Закон не для того, щоб нас обмежити, а для того, щоб захистити й зберегти в цьому грішному світі. Христос, наш Спаситель, є Взірцем для нас у дотриманні Божих Заповідей. Він говорить: **«Тобою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій – у мене в серці» (Псал. 40:9).** Тож наслідуймо Його приклад!

Сталось страшное

Сталось страшное: Любовь и грех Прибиты вместе на одном кресте. А у подножья – люди. Крик и смех. Пересеклись все взоры на Христе.

Толпа безумствует, глумится зло: «О, если Ты – Сам Бог, сойди с креста!» А вдруг и вправду распятая плоть Покинет крест позора, что тогда?

Спаситель с крестной высоты смотрел На тех, кто говорил: «С креста сойди!», Кто для Любви гвоздей не пожалел, И сердце билось тяжело в груди....

В лицо Христу уже дышала смерть. И, кажется, Земля ждала конца. Все громче крик. Все громче слышен смех. «Прости им...» – Иисус молил Отца.

Какие злые лица у людей! Дышать так трудно... и в глазах темно... Живое тело рвется от гвоздей, А им там, у подножья, все равно.

Из рук пронзенных, из пронзенных ног По дереву креста струится кровь... «Я их люблю. Я сделал все, что мог. Но разве им нужна Моя любовь?

Не тронуть каменных сердец ничем... Не примут жертвы, не поймут они. Напрасно все. И умирать зачем? Пусть остаются на Земле одни.

Отец, они не поняли Меня... Иду к Тебе...» – все смотрят на Христа. И замерла толпа. И ты... и я... Сталось страшное: сошел Он со креста.

Крест Всемогущего не удержал. Открылись небеса перед Христом. И каждый у распятия задрожал, Увидев гвозди на кресте пустом.

Шептали люди: «Верим, что Ты – Бог...» Но на глазах толпы поднялся Он, Растаял в чистом небе голубом... И над Голгофою протяжный стон.

Иисус вернулся к Своему Отцу. И подошла притихшая толпа К колючему терновому венцу, Что с головы Иисуса вниз упал.

Сталось. Люди больше не кричат. И мертвая настала тишина. А на кресте кровавая печать. И громко засмеялся сатана.

Все кончено... Погас спасения свет. Никто не будет с Господом в раю. Иисус был прав. И больше Его нет. Он доказал Божественность Свою.

И окружил сердца людские мрак. Как страшно жить в кромешной темноте... Но, слава Богу, было все не так! И наш Господь остался на кресте!

Из рук пронзенных, из пронзенных ног Последняя уже струилась кровь... Но Иисус нас разлюбить не мог, И не могла сойти с креста Любовь...

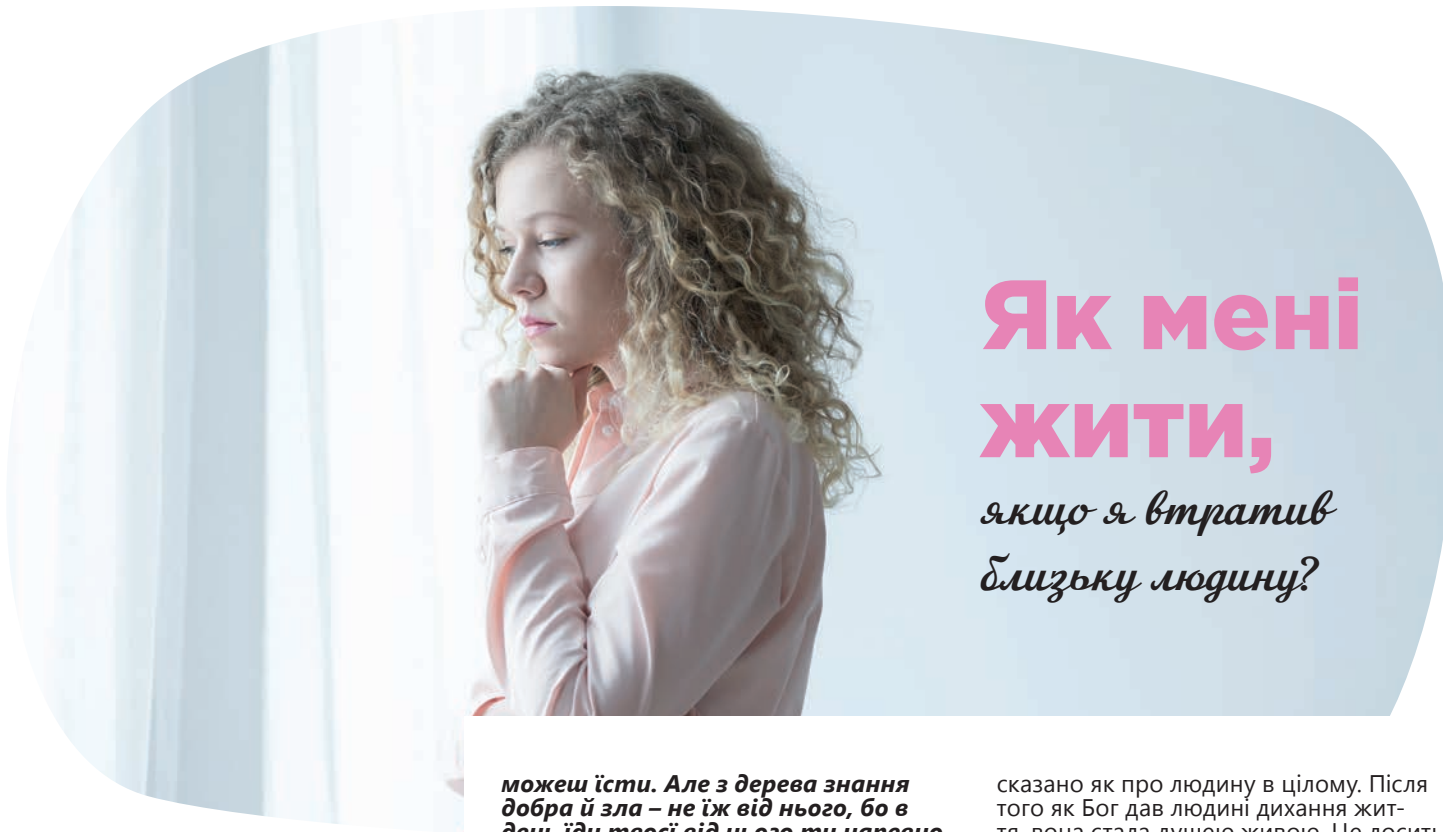
Он знал, что нет, не все к Нему придут, Не все поверят распятой Любви, Не все у ног Его покой найдут... Но Он для всех эту любовь явил.

Он искупил нас от греха и тленья. А ты все проверяешь, Бог ли Он? Тебе так трудно преклонить колени... А Божий Сын за грех твой был казнен.

Он не сошел с креста, чтоб ты был счастлив. Захочешь ли Иисусу жизнь отдать? Сегодня длится Божья благодать, А завтра? Ты над будущим не властен.

Он не сошел с креста, чтоб ты был счастлив. Сегодня длится Божья благодать. Но если ты к спасению безучастен, Случится страшное: ты можешь опоздать...

Л. Васенина

Як мені жити,

якщо я втратив близьку людину?

Немає у світі людини, якій б не торкнулося це горе. Смерть не оминула стороною жодної родини. Це та сумна реальність, яку ми повинні, на жаль, визнати й прийняти, хоч усе наше єство бунтує проти неї.

Щодня у світі помирає 160 тисяч людей, понад 60 мільйонів ідуть із життя щороку. Ці цифри можуть здаватися нам доволі абстрактними, доки смерть не зачепить наших близьких. Часто здається, що смерть стається десь там, далеко, в інших. Особливо в молоді роки людина навіть думати не хоче про те, що колись і їй цього не уникнути.

Смерть – сумна доля всього людського роду. Вона небажана, ніхто не хоче помирати. Ми робимо все, щоб продовжити життя, тому що ми створені, щоб жити.

Саме життя – природний стан для нас, смерть – протиприродна. Щоправда, науковці говорять про те, що й смерть слід сприймати як звичайне явище, оскільки життя і смерть – це два принципи буття, які врівноважують один одного, і все живе рано чи пізно має померти. Однак важко якось засвоюється ця діалектика життя і смерті. Хай як би ми не міркували про ці два поняття, ми все одно сприймаємо смерть як трагедію. Вона завдає болю людському серцю, приносить смутку і невимовні страждання. Не кожна людина здатна впоратися із цим болем. Тому так часто й лунає це запитання: «Як мені жити далі, якщо я втратив рідну й близьку мені людину?»

Реальність і трагізм смерті наштовхують нас на роздуми: а чим насправді є смерть і чому людина помирає? Над цими запитаннями людство б'ється донині. Остаточних відповідей на них немає. Неоднозначна позиція й у науки. Що ж про це сказано в Біблії? Що є смерть у світлі Божого об'явлення? Керований Святим Духом апостол Павло у своєму листі до християн у Римі пише: **«Бо як через одну людину гріх увійшов у світ, а з гріхом і смерть, так у всіх людей увійшла смерть, тому що всі згрішили» (Римл. 5:12).**

У цих словах вбачається однозначний зв'язок між смертю і гріхом. Апостол говорить, що смерть стала результатом гріхопадіння. І щоб знайти відповідь на запитання, що є смерть, чому ми помираємо, передусім потрібно зрозуміти, що є гріх.

У Святому Письмі міститься безліч описів гріха. Та передусім гріх – це розрив з Богом. Уперше він стався ще біля витоків людського буття. Історія гріхопадіння описана на перших сторінках Біблії. Мабуть, немає людини, яка б не читала про те, як диавол спокусив наших прабатьків Адама та Єву в Едемському саду. Вони не послушалися Бога й знехтували Його заборонаю: **«І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: “Із кожного дерева в Раю ти**

можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла – не їж від нього, бо в день іди твоєї від нього ти напевно помреш!”» (Бут. 2:16, 17).

Боже повеління здається дивним. Воно так контрастує з красою райського саду, який квітне, буяє життям, – і раптом такі слова: **«Не їж від нього, бо в день іди твоєї від нього ти напевно помреш!»** Альтернатива, запропонована диаволом, на тлі Божих слів звучить значно привабливіше: **«Умерти – не вмрете!» (Бут. 3:4).** Змій переконував Адама з Євою в тому, що якщо вони послухають його і скуштують плід від дерева, забороненого Богом, то нічого з ними не станеться. Навіть більше, у них розкриються очі, вони інакше побачать світ, зрозуміють, що не знали всього. «І найголовніше, – говорив він, – ви самі станете, немов Боги, знаючи добро й зло». Така альтернатива була досить оманлива.

Сатанинський аргумент «умерти – не вмрете» настільки глибоко завів у людській свідомості, що людина навіть не припускала, що життя після смерті може не бути. Нині в усіх відомих культурах так само панує стійке уявлення про життя після смерті. Віра в безсмертя душі – це своєрідний захисний механізм, який людина вигадала, щоб уникнути страху перед неминучістю смерті. Стародавні єгиптяни, вавилоняни, греки, римляни – усі вірили в безсмертя душі, як і наші предки-слов'яни.

Відомого науковця й фізіолога Іллю Мечникова теж цікавило питання про віру людини в загробне життя. На цю тему він написав цікаву книгу «Етюди про природу людини», у якій докладно описав, як різні народи уявляють долю людини після смерті. Так-от, слов'яни своїх небіжчиків закопували в землю, а іноді спалювали; разом з померлим у могилу клали його пожитки, начиння, зброю й навіть бойового коня, якщо помирав воїн. А все тому, що наші предки вірили, що загробне життя схоже до земного й померлим у потойбічному світі знадобиться їхнє майно. Після поховання на могилах влаштовували тризні (поминки), які супроводжувалися піснями, танцями, військовими іграми, жертвоприношеннями та бенкетами.

Звичайно, у нас постає запитання: а що говорять Біблія із цього приводу? Чи справді людина безсмертна? Чи продовжується її свідоме існування відразу після смерті? Позиція Святого Письма щодо цієї теми доволі конкретна. У Біблії кілька тисяч разів уживається слово «душа», єврейською – «нефеш», грецькою – «псوخе» (звідси, до речі, походить і слово «психологія»). Проте жодного разу – і я наголошую на цьому – жодного разу в Біблії не використане словосполучення «безсмертна душа».

Що ж таке душа за вченням Біблії? Основне значення слова «нефеш» – уся людина. Читаючи опис створення людини, ми помічаємо таку формулу: порох земний + дихання життя = жива душа. **«І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею» (Бут. 2:7).** Цікаво, що живою душею названа людина як цілісна істота.

Душа – це не якась нематеріальна субстанція, додана Богом до матеріального тіла під час творіння. Ні. Про душу

сказано як про людину в цілому. Після того як Бог дав людині дихання життя, вона стала душею живою. Це досить цікавий і важливий момент.

Що ж відбувається з людиною після смерті? Як ми вже зазначили, у Біблії поняття безсмертної душі відсутнє. Ось як у Старому Завіті описує посмертну долю людини премудрий Соломон (можливо, ці слова звучать дещо песимістично, але вони написані під Божим натхненням): **«Бо доля для людських синів і доля звірини – однакова доля для них: як оці помирають, так само вмирають і ті, і для всіх один подих, і нема над твариною вищості людям, – марнота-бо все!» (Екл. 3:19).**

Справді, не дуже радісна картина. Псалмист Давид теж допомагає нам зрозуміти, що ж відбувається з людиною після смерті: **«Вернися, о Господи, визволи душу мою, ради ласки Своєї спаси Ти мене! Бо ж у смерті нема пам'ятання про Тебе, у шеолі ж хто буде хвалити Тебе?» (Псал. 6:5, 6).** Текстів з Біблії, які свідчать про те, що після смерті життя не продовжується, досить багато. Свідоме існування людини відразу після смерті неможливе: **«Бо знають живі, що померуть, а померлі нічого не знають, і заплати про них, і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинуть вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!» (Екл. 9:5, 6).** Тому далі автор цієї книги й радить людині: **«Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости!» (Екл. 9:10).** Шеол – це єврейське слово, яке позначає могилу, місце поховання померлих. Про життя в шеолі, про якесь свідоме існування в ньому не може бути й мови.

Та чи є все-таки в Біблії якась надія на життя для людини, смертної за своєю гріховною природою? Безумовно, є. Ще раз згадаймо роздуми великого страждальця Іова. Він запитусь: **«Як помре чоловік, то чи він оживе?» (Іова 14:14).** І в цьому ж розділі знаходимо відповідь: **«Так і та людина покладеться – й не встане, – аж до закінчення неба не збудять люди та не прокинуться зо сну свого...» (Іова 14:12).**

Іов говорить про смерть як про явище тимчасове, порівнюючи її зі сном, після якого завжди настає пробудження. Це пробудження мертвих називається воскресінням. І про нього в Біблії згадується досить часто.

Пам'ятаєте новозавітну історію про воскресіння Лазаря? Ісус Христос, дізнавшись про хворобу Лазаря, брата Марти та Марії, які жили у Витанії, не відразу відгукнувся на цю біду. Він затримався на кілька днів. І ось надійшла звістка про смерть Лазаря. Зверніть увагу, як Ісус Христос відреагував на цю сумну новину: **«Наш друг Лазар за-снув, – піду розбудити його. А Його учні сказали: Господи, якщо за-снув, – то одужає! Ісус сказав про його смерть, а вони подумали, що говорить про звичайний сон. Тоді Ісус сказав їм прямо: Лазар помер» (Івана 11:11-14).**

Урешті-решт прийшовши до Витанії, Ісус зустрів людей у жалобі. На Сході

померлого оплакували зазвичай усім селищем. Існувала навіть традиція професійного оплакування. Своїми криками професійні плакальниці створювали просто нестерпні умови. Уявіть собі: людині прикро, боляче, вона втратила близьку людину, а хтось штучно нагнітає своїм голосінням і без того напружену атмосферу. Зате як радісно було цим людям, засмученим і стражденим, почути слова підбадьорення з вуст Самого Господа Ісуса Христа: **«Я є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде живий».** Звертаючись до убитої горем Марти, Христос промовляє: «Твій брат воскресне!» На що жінка відповідає: **«Знаю, що воскресне у воскресінні, останнього дня» (Івана 11:24).**

Відповідь сестри Лазаря містить у собі біблійну істину про долю померлих. Вони не продовжують своє існування після смерті, а спочивають до дня воскресіння. Марта й Марія вірили в Другий прихід Спасителя та воскресіння мертвих останнього дня. І саме ця надія допомагала їм пережити горе. Однак Ісус Христос приніс їм радість того дня, коли звернувся до Лазаря: «Лазарю, вийди сюди!» І чоловік, який уже чотири дні перебував у могилі, тіло якого вже почало розкладатися, знову отримав дихання життя. Він отримав його від свого Життєдавця, Бога-Творця, і вийшов з мороку могили на спільну радість довоколишнім людям.

Історія воскресіння Лазаря, записана в Євангелії, – це своєрідна попередня ознака загального воскресіння мертвих в останній день історії Землі, день Другого приходу Христа. Тож якщо ви перебуваєте в стані безнадії й глибокої скорботи через втрату близької людини, думаєте, що це кінець і ця розлука назавжди, пам'ятайте: смерть – не останнє слово в нашому житті. Смерть – це не кінець, це тимчасове явище, а життя – як дар Божий – вічне. І настане день, коли Господь поверне нам життя, втрачене через гріх і смерть. Він поверне нам життя вже в оновленому вигляді: це буде життя надміру, вічне життя. Ось де криється справжня євангельська надія для всіх засмучених.

Працюючи лікарем дитячої реанімаційної бригади, я часто бачив смерть. Звикнути до цього жахливого явища неможливо, особливо до смерті дитини. Якось посеред ночі надійшов виклик: немовля перестало дихати. Телефонувала мама, відчайдушно волаючи в слухавку: «Рятуйте, моя дитина не дихає». На жаль, коли ми приїхали, було вже надто пізно. І настане день, коли я намагався щось зробити із неживим тільким її немовляти. Нещасна жінка стояла позаду, біла мене й кричала: «Лікарю, врятуйте мою дитину!»

Ось вона – реальність смерті. Як можна із цим змиритися? Ніколи наша душа із цим не погодиться. Смерть завжди завдаватиме болю нашому серцю й приносить страждання в наші родини. Однак як радісно усвідомлювати, що останнє слово не за смертю. Зі сторінок Святого Письма лунає тріумфальна відповідь на запитання: «Як мені жити, якщо я втратив близьку людину?» Апостол Павло, упевнений у перемозі Христа над смертю, вигукує: **«Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?»** І відповідь цілком очевидна: смерть не має ніякої перемоги, немає більше в неї ніякого жала. Чому? Тому що Господь Ісус Христос переміг смерть.

Тому нехай не бентежиться й не тривожиться наше серце навіть тоді, коли ми втрачаємо дорогих і близьких нам людей. Пам'ятаймо про ту надію, яку дають кожному з нас слова нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа: «Я є воскресіння і життя!»

ТВ-програма на КВІТЕНЬ (5.04 - 11.04)

HOPE.UA

2Я - ОДНЕ ЖИТТЯ

ГОТУЄМОСЬ ДО ШЛЮБУ

ЩОСЕРЕДИ О 21:00
НА ТЕЛЕКАНАЛІ "НАДІЯ"

НЕДІЛЯ 5 КВІТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я – одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Ломастер
10:25 ЧП+
10:40 Статус МАМА
11:00 Ранок Надії
12:00 Богослужіння
13:40 Рожеві окуляри
14:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
15:00 5 хвилин для змін
15:10 Статус МАМА
15:30 Консультації з Оленою Яковенко
16:00 The Efir
16:30 Помоліться за мене
17:00 Ломастер
17:30 ...є любов
18:00 В контексті
19:00 Мозаїка батьківства
19:20 Інша сторона
20:00 Статус МАМА
20:20 ЧП+
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Дорогами християнства
21:30 5 хвилин для змін
21:40 Філософський камінь
22:00 Дивовижні відкриття
23:00 Розкопуючи минуле

19:00 Так написано
19:30 Помоліться за мене
20:30 КоМарко
20:40 5 хвилин для змін
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Дорогами християнства
21:50 5 хвилин для змін
22:00 Розкопуючи минуле
22:40 Статус МАМА
23:00 В контексті

ВІВТОРОК 7 КВІТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так чи інакше
09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
11:00 Ранок Надії
12:00 Так написано
12:30 Друге дихання з Сергієм Степанюком
13:30 Є проблема
14:00 ЧП+
14:10 2Я – одне життя
15:00 Рожеві окуляри
15:20 Розкопуючи минуле
16:00 В контексті
17:00 Статус МАМА
17:30 В контексті
18:30 Малюваки CityLife
19:00 Консультації з Оленою Яковенко
19:40 Мозаїка батьківства
20:00 Рожеві окуляри
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 The Efir
21:30 Є проблема
22:00 5 хвилин для змін
22:10 Статус МАМА
22:30 Консультації з Оленою Яковенко
23:00 В контексті

12:40 Є проблема
13:20 Малюваки CityLife
13:50 The Efir
14:30 2Я – одне життя
15:20 Богослужіння
16:40 Малюваки CityLife
17:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
18:00 В контексті
19:00 The Efir
19:30 Счастливой субботы
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 2Я – одне життя
21:20 Малюваки CityLife
21:40 Сложных текстов нет
22:50 5 хвилин для змін
23:00 Счастливой субботы

ЧЕТВЕР 9 КВІТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я – одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Малюваки CityLife
10:30 ...є любов
11:00 Ранок Надії
12:00 Дорогами християнства
13:00 Статус МАМА
13:30 Малюваки CityLife
14:00 В контексті
15:00 Є проблема
15:30 Сложных текстов нет
15:50 The Efir
16:20 Статус МАМА
16:40 Інша сторона
17:20 Є проблема
17:50 5 хвилин для змін
18:10 2Я – одне життя
19:00 Мозаїка батьківства
19:30 Помоліться за мене
20:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
21:00 Є проблема
21:30 Консультації з Оленою Яковенко
22:10 Так чи інакше
23:10 Помоліться за мене

10:00 Помоліться за мене
10:30 Статус МАМА
11:00 Ранок Надії
12:00 Консультації з Оленою Яковенко
12:40 Є проблема
13:20 Малюваки CityLife
13:50 The Efir
14:30 2Я – одне життя
15:20 Богослужіння
16:40 Малюваки CityLife
17:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
18:00 В контексті
19:00 The Efir
19:30 Счастливой субботы
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Малюваки CityLife
21:40 2Я – одне життя
22:50 5 хвилин для змін
23:00 Счастливой субботы

СУБОТА 11 КВІТНЯ

07:40 Сложных текстов нет
08:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
09:00 Счастливой субботы
10:00 В контексті
11:00 Розкопуючи минуле
11:30 Богослужіння (Прямий ефір)
13:00 Счастливой субботы
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных текстов нет
16:30 Інша сторона
17:20 Помоліться за мене
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Біблія продовжує говорити
19:20 Дорогами християнства
20:00 Так написано
20:30 Філософський камінь
20:50 КоМарко
21:00 Є проблема
21:30 Інша сторона
22:20 Дивовижні відкриття
23:20 Вісті Надії: тиждень

ПОНЕДІЛОК 6 КВІТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Консультації з Оленою Яковенко
08:55 5 хвилин для змін
09:00 Ранок Надії
10:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Інша сторона
14:00 Малюваки CityLife
14:30 Статус МАМА
14:50 The Efir
15:20 Інша сторона
16:00 Дивовижні відкриття
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет
18:15 5 хвилин для змін
18:30 Статус МАМА

СЕРЕДА 8 КВІТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
10:30 Статус МАМА
11:00 Ранок Надії
12:00 Консультації з Оленою Яковенко

П'ЯТНИЦЯ 10 КВІТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
09:00 Ранок Надії

НАДІЯ

ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ

ASTRA 4A

У КАБ. МЕРЕЖАХ

ВАШОГО МІСТА

SMART TV

НА МОБ. ДОДАТКАХ

LG, PHILIPS, SAMSUNG

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безплатно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ – 71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом із нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм
про адвентистів з інформаційним
буклетом*

Їхня кількість по всьому світу в понад 200 країнах становить близько 25 млн людей та продовжує з кожним роком стрімко зростати. Вони вважають, що Біблія – це Слово живого Бога, займаються активною благодійною діяльністю, приділяють багато уваги фізичному та духовному здоров'ю. Чому ж вони називають себе «Ті, хто очікує»?

30 грн

*Кількість примірників обмежена

1 DVD// Мова: укр/рос.

Замовити диски ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071, Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

Дисбаланс

Наші будинки дедалі більші, а сім'ї дедалі менші.

У нас більше зручностей, але менше часу.

Більше наукових ступенів, але менше здорового глузду.

Більше знань, але менше здатності тверезо мислити.

Більше ліків, але менше здоров'я.

Більше фахівців, але ще більше проблем.

Ми здолали довгий шлях до Місяця й назад, але нам складно перейти вулицю, щоб зустрітися з новим сусідом.

Ми створили безліч комп'ютерів для зберігання та копіювання величезних обсягів інформації, але стали менше спілкуватися одне з одним.

Ми виграли в кількості, але програли в якості.

Це час швидкого харчування, але повільного засвоєння; людей високого зросту, але низької моральності; великих доходів, але дрібязкових взаємин.

Для балансу потрібен Господь! «Виконуй і слухай усі ті слова, що я наказую тобі, щоб було добре тобі та синам твоїм» (П. Зак. 12:28).

Страх, якого бракує

Страхів у житті людей досить багато, щоб можна було з ними впоратися: раціоналізувати, керувати, позбутися назавжди. Та є страх, якого всім нам бракує. Він звільняє від інших страхів, рятує від небезпек, оберігає від спокус. Це – страх Божий. «Страх Божий!» – так раніше говорили, коли траплялося щось страшне й дивне. Чому тепер рідко так говорять? Напевно, тому що страшне й дивне вже стало нормою, а богобоязливість – рідкістю.

Люди не бояться докорів Біблії, бо вади, які вона викриває, вони бачать в інших, а не в собі. У радянському суспільстві законність підтримували за допомогою суворої каральної системи та страху бути покараним. Щось схоже побутує й у так званому «народному християнстві»: страх пекельних мук змушує людей «вірити в Бога». Проте страх Божий – це не страх покарання, а боязнь образити люблячого Творця порушенням Божого Закону. Страх

Божий – це відчуття вищої справедливості, бажання підкорятися Творцеві. Йосип говорить до своїх братів: **«Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога?» (Бут. 50:19).** Страх Божий беріг його під час спокус владою, могутністю та славою. Він міг би стратити своїх кривдників без суду й слідства, але вирішив, що краще пробачити. Не все дозволено, навіть якщо все можливо.

Бог знає, як я використовую свою силу й своє право, свої гроші й свої здібності. Біблійна концепція страху Божого не має нічого спільного зі страхом собаки, якого тримають на ланцюгу й за найменшу провину постійно погрожують палицею. У Божому страху діє не природний інстинкт виживання, а розуміння переваги ходіння Господніми шляхами. Це – вища духовна здатність організовувати своє життя згідно з Божими правилами. Страх порушити своє призначення, зрадити покликання, образити Господа пов'язаний з унікальністю людини як істоти вільної, але посвяченої Богові, тому що Він покликав її. Такий страх перед Богом набуває форми благоговіння, священного трепету перед Господом.

Люди припинили боятися диявола та пекельних сковорідок, а припинивши боятися, перестали ходити до церкви, яка будувала своє вчення на примітивному залякуванні. Згідно з Біблією, страх Божий – це боязнь утратити Бога й у такий спосіб утратити себе, а це страшніше за будь-які муки. Бог не лякає нас, не принижує нашої гідності, не наverts нас ціною страху. Він спасає нас від рабського страху, повертає до Себе. Господь примиряє нас із законом, викупляє нашу провину, відновлює правосуддя. У Богові ми виправдані судом вищої інстанції. Переступив, провини та страху більше немає. Страх Божий – це те, що тримає мене в рамках Божого Закону. Це страх, який утримує від зла: **«Страх Господній – лихе все ненавидіти: я ненавижду пиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста!» (Прип. 8:13).**

Страх Божий звільняє людину від решти страхів. Якось у дитинстві я потай прочитав щоденник одного священнослужителя, котрого шанував і вважав своїм наставником. Там була описана одна історія з його життя, коли вночі на здавалося безлюдній вулиці він почув попереду шум боротьби й крики про допомогу. Людський страх повернув його тіло на 180° і змусив ватяні ноги втікати. Проте страх Божий зупинив його на шляху й відновив мужність прийти на допомогу іншій людині всупереч інстинкту самозбереження. Я кілька днів ходив під враженням від прочитаного, приміряв на себе описану ситуацію й сам відчував боротьбу цих двох страхів – людського страху за своє життя і страху вчинити наперекір сумлінню.

Страх Божий звільняє й надихає. Ми живемо наприкінці історії світу, коли теоретичні аргументи не завжди спрацюють. Розбещена й самовпевнена людина живе в полоні ілюзій «миру та безпеки» і безстрашно йде до кінця. Лише Божий страх – благоговіння, священний трепет перед Богом – здатний отверезити на краю прірви, напередодні Божого суду. Падіння світового порядку, зруйновані міста, епідемії невдовзі сколихнуть людство. У цьому жахітті людям буде даний останній шанс на покаяння, шанс схилитися перед Богом або ж, так і не розкавшись, зробити своє серце ще жорстокішим.

Дорогий читачу, зупинися вчасно. Відчуття Божого страху – це попередження про небезпеку. Не йди на червоне світло, утримай свою ногу, руку, слово, погляд. Запитуй себе, чи не розсварить тебе твій вибір із твоїм сумлінням і Богом. Цінуй стосунки з Ним, не дозволяй чужому впливу чи власним примхам їх зруйнувати. Визнай Ісуса Христа Господом. Називай усе своїми іменами. Це – уже позиція, вибір. Назвати Ісуса Господом – означає визнати, що все життя – під Його владою. Це відразу відчиняє двері для Божого захисту.

КУДА ИДУТ РАЗБИТЫЕ СЕРДЦА

Куда идут разбитые сердца,
Мечты осколки на пути роняя?
Хоть я немного в этом мире прожила,
Но не однажды я таких видала.

Куда идут разбитые сердца?
Быть может, в замки на высоких горах,
Где не достигнет их губителя рука,
Не сможет вновь одеть свои оковы?..

Иль в дальний край, что морем окружен,
Волною тихой слезы омывая?
Где даже птицы не нарушат сон,
На острове, где о прошлом забывают?

А, может, есть обители тепла,
Места, которые покрыты тайной?
Туда спешат украдкой все сердца,
Чтобы вылечить нанесенные раны?

Я думаю, куда же им идти,
Уставшим, сокрушенным и унылым?
Где им приют, где счастье найти,
Кто помощь им подаст, чтоб обновились силы?

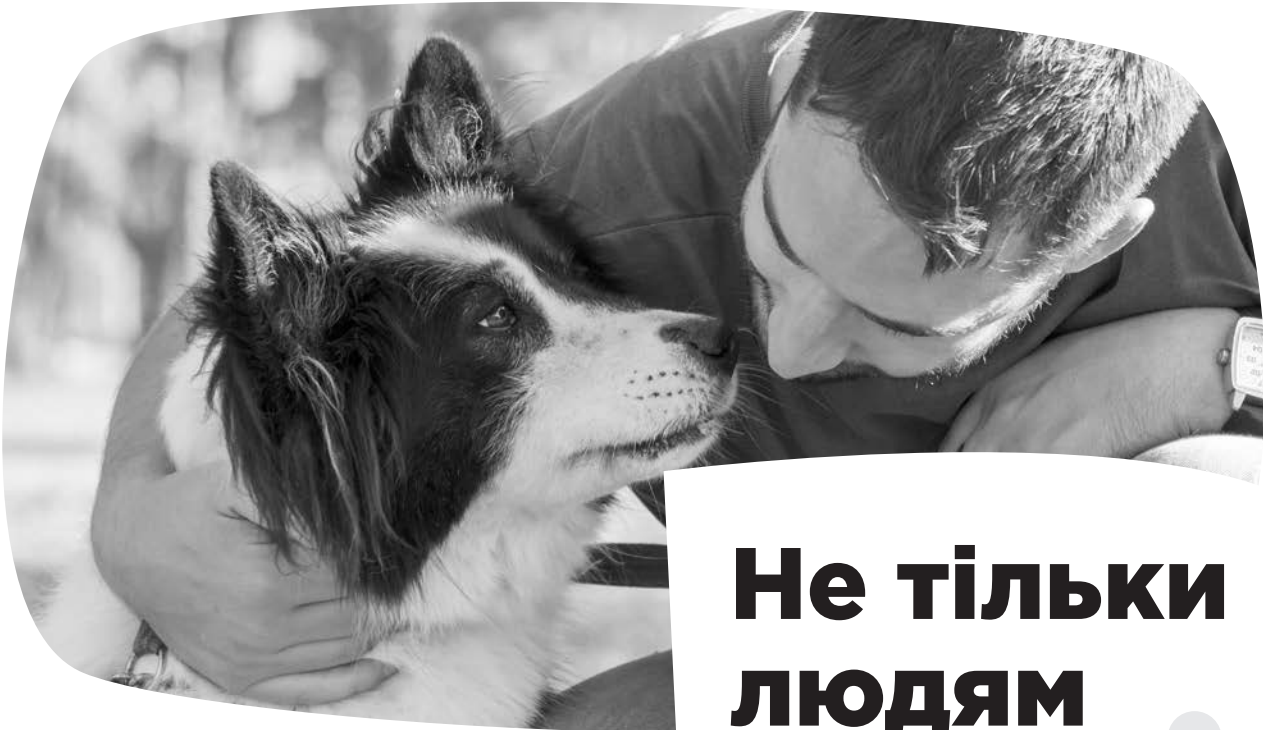
На всей земле я знаю лишь одно,
Единственное место исцеленья –
И не на острове, и не в горах оно,
И не сокрыто от людского зренья.

Голгофа. У подножия креста.
Куда сама пришла я в сокрушенье.
Туда идут разбитые сердца,
Чтоб обрести навечно исцеленье.

Екатерина Лихачева

Не думай, як тобі
впоратися з багатьма
страхами, шукай
Божого страху, який
від них спасає, шукай
Бога: **«У любові не-
має страху, але
досконала любов
проганяє страх»
(1 Івана 4:17, 18).**

**Там, де є богобояз-
ливість, присутній
Бог, доступні Його
мудрість і допомога.
Це те, чого нам бра-
кує. Це те, що варто
оберігати.**

Не тільки людям

Задовольняючи свої потреби, людина рідко пам'ятає про інтереси інших істот, а саме: братів наших менших. Облаштовуючи пляжі, люди вирубують дерева, і птахам потім ніде гніздитися. Восени недбайливі господарі залишають своїх вихованців на дачах. Одні назвуть це злочином, а хтось скаже: «Не тим переймаєтесь. Людей спасати потрібно, а у тварин і душі немає». Якщо мова зайшла про душу й про спасіння, дізнаймося, що в Біблії сказано про тварин.

Згідно з Писанням, між людиною і тваринами відмінностей менше, ніж схожості, хоч багато хто так не вважає. Звісно, людина створена за образом Божим: *«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх»* (Бут. 1:27). На людину покладена відповідальність за Землю: *«І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його*

доглядала» (Бут. 2:15). Людина наділена розумом, а отже, у неї є свобода вибору, і від вибору перших людей *«все творіння разом стогне і страждає аж донині»* (Римл. 8:22).

На цьому основні відмінності закінчуються, тепер про схожість. І людина, і тварини мають дихання життя (Бут. 7:21-23), а тому названі *«душею живою»* (Бут. 1:20, 24; див. також 2:7). Помираючи, і люди, і тварини віддають дух та *«вертаються до свого пороку»* (Псал. 104:25, 29; див. також Псал. 147:3, 4). *«Доля для людських синів і доля звірини – однакова доля для них: як оці помирають, так само вмирають і ті, і для всіх один подих... Все до місця одного йде: все по-стало із пороку, і вернеться все знов до пороку»*, – писав мудрий Соломон (Екл. 3:19, 20).

Про незаслужені нами Божі дари сказано багато. *«Господньої милости повна земля!»* (Псал. 33:5). Творець постійно дбає про своє творіння. У псалмі 104 читаємо, що як людина, так і лелеки, сарни, зайці, леви й навіть левіятан (чудовисько, створене «бавитися» в морі) мають одного Подавця життя, а отже, гідні жити незалежно від наших бажань.

Ця ж сама ідея простежується в розповіді про потоп: Бог наказав Ноеві врятувати тварин (Бут. 6:19, 20), а коли води відійшли, вступив у завіт не лише з Ноем, а й з усією землею звіриною (див. Бут. 9:10).

Господня милість виявилася також у Законі, який захищає права як людей, і так тварин. Ми знаємо, що суботній спокій поширювався й на худобу: *«Сьомого дня спочинеш, щоб відпочив віл твій, і осел твій»* (Вих. 23:12; див. Вих. 20:10). І земля кожен сьомий рік мала залишатися під паром, щоб харчувалася польова звірина (див. Вих. 23:11). Тож усяке творіння цінне для Творця, і злочини проти природи є гріхом проти Бога.

Любов Божа охоплює всіх: двоногих, чотириногих, шестиногих, безногих, пернатих... А якщо в обіймах Бога ми не одні, то потрібно берегти інші створіння так само, як їх береже Господь. «Піклується праведний життям худоби своєї...» (Прип. 12:10).

Сергій Хрибар

Наш успіх

Наш успіх у здобутті знань і розвитку розумових здібностей залежить від правильного використання часу. Розвиткові інтелекту не можуть завадити бідність, скромне походження чи несприятливе оточення. Потрібно лише цінувати як скарб кожен мить життя. Кілька моментів тут і кілька там, змарнованих у беззмістовній розмові; ранні години, так часто проведені в ліжку; час у поїздках чи очікуванні транспорту; хвилини, витрачені на простоювання в чергах або в чеканні тих, хто запізнюється на призначену зустріч, – якби під рукою була книга і ці відрізки часу були використані для навчання, читання або роздумів, скільки всього можна було б зробити! Рішучість у досягненні мети, наполегливість у праці й ретельна економія часу дадуть людям змогу здобути знання та виховати дисципліну розуму, що зробить їх здатними обіймати майже будь-яку впливову, важливу посаду.

Е. Уайт

Нам пишуть

Лукавый к сердцу не подступит,
Когда молитву вознесешь,
Обетованый Божьих вкусишь,
Псалом Всевышнему споешь.

И дивный мир, наполнив душу,
Полетят быстрою рекой.
В весенний лес зайди, послушай –
Творец Сам говорит с тобой.

Хоть ты печалью так подавлен,
Он снимет бремя с хрупких плеч.
И ты поймешь, что не оставлен,
Захочешь там на землю лечь.

И ароматы трав вдыхая,
Забьется жизнь в тебе, мой друг,
И все плохое забывая,
Ты унесешься в небо вдруг.

Услышав ангельское пенье
И красотой насладясь,
Изменишься в одно мгновенье,
Любовью с ближними делясь.

Благодарю Богу честь и слава!
Греху и смерти уж конец.
Его предвечная держава,
Тебе возложит Он венец.

И на стеклянном чудном море
Ты будешь гимн победы петь.
Все в прошлом: все болезни, горе.
На Бога будешь ты смотреть.

Благодарим Тебя, Создатель,
За жизнь, свободу и любовь.
Ты дивных благ веков Податель,
Спасибо за Святую Кровь!

Елена Кутько

Вислови про Біблію

Ф. М. Достоевський (1821–1881)

«Господи! Що за книга це Святе Письмо, яке диво та яка сила дані з нею людині! Ніби зліпок світу й людини, й характерів людських, і названо все, і вказано на віки віків. А скільки таємниць розгаданих і відвертих! Люблю цю книгу! Загибель народів без Слова Божого, бо прагне душа цього Слова й усякого прекрасного сприйняття».

М. В. Гоголь (1809–1852)

«Декілька разів зробить людство свій коловорот... і знову повернеться до Євангелія, підтвердивши досвідом подій істину кожного його слова. Вічне, воно вкорениться глибше й глибше – так само, як дерева, що хитаються від вітру, глибше й глибше пускають своє коріння».

В. Г. Белінський (1811–1848)

«Є книга, у якій все сказано, усе вирішено, після якої ні в чому немає сумніву, книга безсмертна, свята, книга вічної істини, вічного життя – Євангеліє. Увесь прогрес людства, усі успіхи в науках, у філософії полягають лише в більшому проникненні в таємну глибину цієї Божественної книги... Основа Євангелія – одкровення істини через любов і благодать».

М. І. Пирогов (1810–1881)

«Мені потрібен був незбагненно високий ідеал віри. І, взявшись за Євангеліє, якого я ще ніколи не читав (а мені було вже 38 років від народження), я знайшов для себе цей ідеал».

М. В. Ломоносов (1711–1765)

«Природа – це в деякому сенсі Євангеліє, яке гучно благовістить про творчу силу, премудрість і велич Бога. І не лише небеса, а й надра Землі проповідують славу Богу».

Мамині руки

Маленьке дівча з кожним днем підростало
І стало частіше воно помічати,
Що руки в матусі негарні й шершаві,
Всі в шрамах жакливіх, що годі й казати.

В сусідських матусь руки гарні й гладенькі,
А ніжні такі, мов пелюсточки квітки.
І заздро дівча те на них поглядало:
Які ж то, напевно, щасливі ці дітки.

І якось дитя запитало у мами:
«Чому твої руки бридкі та шершаві?»
Від слів необачних, гірких, неприємних
Аж надто недобре зробилося мамі.

Сльозинки в очах її довго стояли,
Та ніжно матуся погладдила доню.
Взяла на коліна дитину гарненьку
Й голівку її притулила до скроні.

«Послухай, дівча, як була ти малятком
І в ліжечку мирно і тихо дрімала,
Пішла в магазин я, тебе залишивши
Хвилин на п'ятнадцять, хіба ж тоді знала,

Що в нашу родину прийде таке лихо:
Будинок займеться вогню язиками.
Весь розпач і жах той від того, що сталося,
Не може ніхто зрозуміти, крім мами.

І жоден не зміг у кімнату пробратись,
Де мирно дрімала маленька дитина.
Мене не пускали, казали, що пізно,
Та, вирвавшись, з криком у дім я влетіла...

Було справжнє пекло, горіло довкола,
Здавалось, вогонь глине все безнадійно...
Тебе ж я схопила й своїми руками
Ту ковдру гасила, в якій ти спокійно

Замотана спала, не знаючи лиха.
Та ангели нас берегли в цю хвилину,
І, вибігши, я, знепритомнівши, впала,
Тримаючи міцно рідненьку дитину.

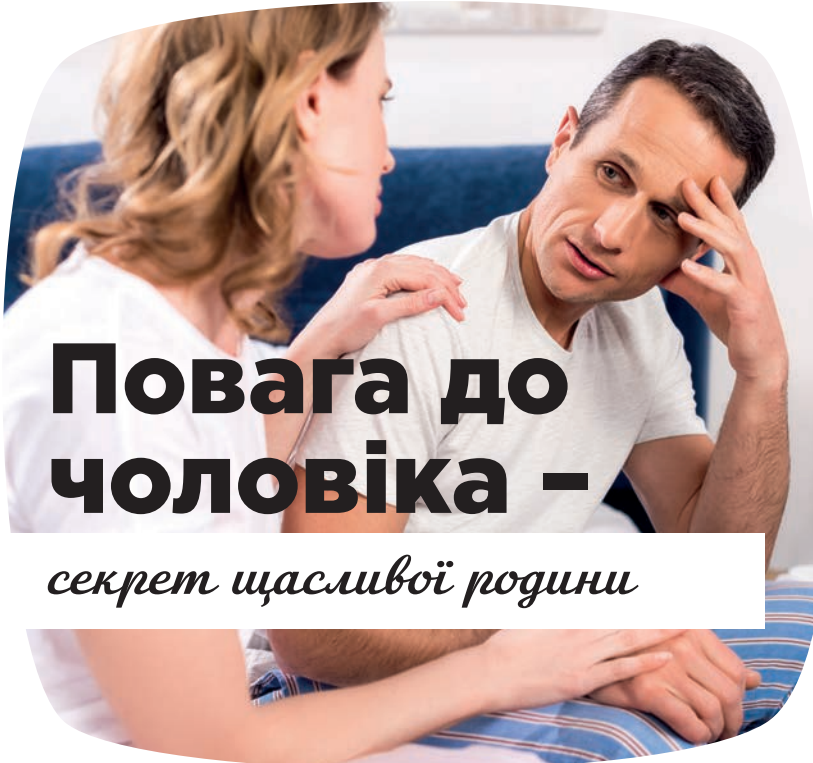
Ось так мої руки жакливими стали.
Та я ні на хвилику про це не шкодую,
Адже ти жива, а все решта – дрібниці.
Для тебе лиш щастя в уяві маюю».

Дитина взяла руки матері ніжно
Та міцно до губ їх своїх притулила.
І крапали сльози з її оченяток.
І шрами огидні враз стали їй милі.

«Матусю, пробач, я про все це не знала,
Тепер твої руки – найкращі у світі,
Бо ними мені ти життя врятувала...
І дякуватиму буду за них я щомиті».

Тож хочу сказати дорослим і дітям:
У кого із вас такі щирі є мами,
Любять їх завжди безкорисно і ніжно
Й ніколи не ранять своїми словами.

Давид та Богдана Гновенки

Повага до чоловіка – секрет щасливої родини

Непросте завдання

Якщо говорити про повагу до чоловіків, то слід визнати, що багато жінок не завжди розуміють, наскільки це важливо для їхніх обранців. Причина – у психологічних відмінностях між чоловіком і жінкою. Звісно, жінки також мають потребу в повазі, але практика свідчить: зазвичай дружини найбільше скаржаться на брак любові з боку чоловіка, а чоловіки – на брак поваги з боку дружини. Тому апостол Павло писав: **«Тож кожний з вас нехай любить свою дружину, як себе самого, а дружина хай боїться свого чоловіка» (Ефес. 5:33)**. Слово «боїться», яке апостол згадує у своєму повчанні до дружин, у цьому контексті стосується саме поваги.

Східна мудрість

На Сході кажуть: «Якщо дружина поважатиме чоловіка, його поважатимуть і сусіди; якщо ж поважатимуть сусіди, то поважатиме весь аул; а якщо його поважає аул, то

поважатиме весь світ». Шанобливе ставлення до чоловіка – це його «пальне». Для дружини, котра не лише любить, а й поважає, чоловік захоче гори звернути.

Що таке повага?

Поважати не означає беззастережно підкорятися чи придушувати свої почуття й бажання. Чоловіки зовсім не хочуть бачити вдома мовчазну й безвольну рабину. Шанувати чоловіка – це щиро визнавати його сильні сторони, усвідомлювати, що саме він є для вас найголовнішою людиною в житті, а інші дороги вам люди – діти, батьки, подруги – поступаються йому за значущістю.

Тільки в тій сім'ї, у якій дружина щиро поважає свого чоловіка й довіряє його рішенням, зростають правильно виховані діти. Подорослішавши, вони створять власні сім'ї й, пам'ятаючи взаємини матері та батька, зможуть побудувати правильну модель взаємин зі своїми дружинами й уникнути багатьох проблем.

Як це діє на практиці?

Головна потреба чоловіка полягає у великому бажанні піклуватися про свою кохану, особливо коли вона до нього виявляє неабияку повагу. Чоловік відчуває себе чоловіком, коли несе відповідальність не лише за себе, а й за всю родину.

Поважати чоловіка на практиці означає:

- Цінувати його працю як годувальника сім'ї.
- Визнавати його статус і авторитет як лідера.
- Визнавати його чоловічу силу.
- З розумінням ставитися до його інтересів і захоплень.
- Визнавати його заслуги й досягнення.
- Довіряти його рішенням.
- Цінувати те, що він робить для сім'ї, і говорити йому про це.
- Уважно слухати.
- Розмовляти з ним, уникаючи зверхнього тону.
- Не критикувати й не робити йому зауважень у присутності дітей і сторонніх осіб.
- Шанувати його батьків.

Поважаючи й цінуючи свого чоловіка, ви робите внесок у зміцнення ваших взаємин. Ви вкладаєте у своє майбутнє, у свою сім'ю та своїх дітей. Повага й любов формують відповідну реакцію. Будьте щасливі!

Олеся Верещак

Мій досвід виховання

Про що свідчить мій особистий досвід виховання? Багатьох життєвих уроків я навчилася в Ліани, відтоді як ми удочерили її шість років тому, коли їй було 13. Якби ви запитали членів моєї родини про те, яка наша найсильніша риса, вони б відповіли, що це доброта.

Якось в один з найскладніших періодів життя нашої родини ми разом з моїми дочками-підлітками розмовляли на кухні. Ліана була ображена, Софія плакала, а я зі Стефанією сперечалася про те, хто з нас мав рацію. Цієї миті повернувся з роботи мій старший син Тимофій і відразу зрозумів, у чому річ. Ми мали весело проводити час у нашій кімнаті, переглядаючи фільм, а натомість з'ясовували стосунки. Я й гадки не мала, який сильний вплив на дітей справляв мій настрій. Хоч загалом я була добрим другом, чесною дружиною й веселою мамою, та часом, коли вже не вистачало сил, мене огортав смуток.

Під час перших місяців опанування нашої мови (Ліана була іноземкою), замість того щоб вчити слова, вона вивчала моє обличчя. Якщо я не усміхалася або не була радісною, донька теж

ставала сумною. Зрештою я збагнула, що її реакцію у відповідь на мій поганий настрій був страх. Ще перебуваючи в дитячому будинку, вона зрозуміла, що коли дорослий не щасливий і не радий, то це означає лише одне: щось погане може статися і з нею.

У міру вивчення мови Ліана запам'ятала багато поганих слів, які чула від мене, коли я була не в гуморі. Тепер я розумію: багато з того, що я тоді говорила й не вважала негативним, насправді було таким. Я була дуже прямолінійною, спілкуючись зі своєю сім'єю: «Прибери в кімнаті... Я сказала тобі, щоб ти сіла в машину... Постав свої ноги сюди... Поклади свій посуд у раковину... Годі сперечатися, просто зроби це». З нашіми близькими ми часто можемо бути нетерплячими й навіть грубими, чого не дозволяємо собі у взаєминах, наприклад, із друзями.

Я не могла зрозуміти, чому реакція Ліани була така не схожа на реакцію інших моїх дітей. На відміну від них, Ліана сприймала мою прямолінійність надто болісно. Донька постійно думала, що я злюся на неї. Одного разу мене наче блискавкою вразило: «А в мене не такий вже й хороший характер, якщо постійно борюся з гнівом і нетерпеливістю». Це мить, коли тобі доводиться зізнатися собі в тому, чого не хочеться визнавати. Я вирішила змінитися.

Спочатку я відчувала себе лицемірною, але все ж таки почала змінювати свій вираз обличчя й манеру

висловлювання. **«Мудра жінка будує свій дім, а безумна своєю рукою руйнує його» (Прип. 14:1).**

Я засвоїла урок: перш ніж говорити, потрібно зупинитися й подумати. Це було так складно! «Як мої слова вплинуть на дітей? Як краще їм це сказати? А чи варто взагалі це говорити?» Я почала частіше усміхатися. Іноді аж обличчя боліло від такої кількості усмішок!

Є певна сила в умінні промовчати. Тепер я намагаюся більше дякувати моїй сім'ї за те, що вони зробили добре. Це дуже важливо – говорити добрі слова й виявляти вдячність усім своїм виглядом. Я хочу, щоб Ліана відчувала себе в більшій безпеці. Так радісно бачити, як наша сім'я зцілюється!

Насамкінець хотілося б сказати, що цей урок був не єдиним, який я засвоїла. Я усвідомила, що Ліана потребує більшої уваги, особливо коли в мене поганий настрій. Сподіваюся, що мій досвід виховання буде вам корисний і додасть наснаги для нових звершень!

У. В.

Їжа, корисна для кісток

Олександра Третьякова

Варто комусь зламати руку чи ногу, як відразу всі радять їсти більше сиру й пити більше молока. Ні для кого не секрет, що молочні продукти багаті на кальцій, а цей елемент важливий для міцності кісток. З іншого боку, зрілим людям не радять захоплюватися молоком. Кому ж вірити?

Дослідження свідчать, що в країнах з найвищим рівнем споживання молока та молочних продуктів багато людей страждає від різних захворювань кісток, а ще там фіксують найбільше переломів (США, Нова Зеландія, Австралія). Чому так і хто винен?

А в усьому винен білок казеїн, який у значній кількості міститься в молоці. Це сильний окислювач. Потрапляючи в наш організм, він створює кислотне середовище. Щоб його нейтралізувати, потрібен кальцій. На щастя, він теж є в молоці. Та біда в тому, що часто весь цей кальцій іде на відновлення кислотно-лужного балансу. Цим і пояснюється повне засвоєння кальцію з молока (тільки надходить він не в кістки, а втрачається на хімічні реакції). Якщо ж кальцію, отриманого з молоком, не вистачає для нейтралізації кислотного середовища, організм використовує кальцій, що надходить з іншої їжі. А якщо і його замало, то в хід ідуть внутрішні запаси організму, тобто кісткові тканини. Якщо резерви кальцію постійно вичерпуються, це може призвести до остеопорозу.

З огляду на це важливо навчитися отримувати кальцій з рослинної їжі, оскільки вона не містить казеїну. Кунжут, лляне насіння, мак, мигдаль, інжир, курага, фундук, капуста, соєвий сир тофу, бобові, апельсини, листові овочі – ось продукти, багаті на кальцій. Хоч кальцію в них, за винятком кунжуту й тофу, менше, ніж у молоці, однак кістки отримують його більше завдяки відсутності казеїну.

Кунжут і мак – рекордсмени за вмістом кальцію. Проте в якому вигляді їх вживати? Ось простий рецепт кунжутної пасти – тахіні.

● ТАХІНІ ●

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 4 ст. л. насіння кунжуту;
- 2-3 ст. л. кунжутної/оливкової/горіхової олії.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Купуючи кунжут, скуштуйте його на смак: він не повинен гірчити.

2. Олію можна взяти будь-яку. Головне, щоб вона не мала сильного аромату.

3. Насіння кунжуту злегка підсушіть на сковороді й подрібніть у блендері. Коли кунжутна маса почне налипати на стінки, додайте трохи олії й збийте. Паста повинна стати однорідною, за консистенцією схожа на густу сметану.

4. У кунжутну пасту часто додають лимонний сік, часник, петрушку й використовують як підливу або просто подають з хлібом. Також тахіні можна змішати в рівних пропорціях з будь-яким густим варенням і намазувати на хліб або сухарики. Крім того, можна додавати в суп, готувати хумус і навіть зробити «тістечка».

5. Якщо ви хочете зробити «шоколадне тістечко», додайте до тахіні одну чайну ложку меду й трохи кербу (корисного заміниacza какао). Якщо у вас немає кербу, можете поекспериментувати із цикорієм. Отриману масу нанесіть на тост (підсушений хліб), обріжте краї, надавши бажаної форми. «Шоколадні» тости можна прикрасити кокосовою стружкою, а світлі – фруктами.

Смаки та здорові звички формуються поступово, однак потрібно із чогось починати! Бажаю вам міцного здоров'я!

Природні лікарі

7 квітня — Усесвітній день здоров'я, який відзначають уже 70 років, починаючи з 1950 року.

Ковток свіжого повітря

Під час прогулянок просто неба в організмі відбувається багато позитивних змін. Повітря біля водоспадів, у лісі, у горах, після дощу за лічені хвилини допомагає людині заспокоїтися й відновити сили. Тому період відпусток найкраще використовувати для відновлення здоров'я на свіжому повітрі.

Дивовижна сила руху

«Фізичні вправи можуть замінити безліч ліків, але жодні ліки у світі не можуть замінити фізичні вправи», – сказав французький поет і драматург Альфред де Мюссе. Науковці довели, що заняття спортом допоможуть більше, ніж жменя таблеток.

Суперрідина для вашого здоров'я

«Воді була надана чарівна влада стати соком життя на Землі», – сказав Леонардо да Вінчі. Сьогодні дедалі більше науковців наголошують на важливості вживання достатньої кількості води.

Сонячне світло

Сонячне світло відіграє величезну роль у збереженні здоров'я людини й лікуванні багатьох захворювань. До відкриття антибіотиків багато інфекційних хвороб лікували саме за допомогою сонячного світла. Воно позитивно впливає на м'язи тіла, артеріальний тиск, роботу серця, цукор у крові та імунну систему!

Сон

Сон – запорука доброго самопочуття, емоційної врівноваженості та фізичної сили, а також високої активності

імунної системи. Він додає сил, освіжає, перезаряджає емоційні, розумові та фізичні «батареї».

Стримання

Більшість із нас не розуміє справжнього сенсу стримання. Насамперед це означає вміти контролювати себе, дотримуватися помірності в корисному та відмовитися від усього шкідливого.

Віра в Бога

Кожен має право вирішувати, чому і кому вірити. Доведено, що віра в Бога володіє величезною силою й зміцнює здоров'я віруючої людини. Люди, які регулярно моляться, читають релігійну літературу, відвідують церкву, віра в Бога яких міцна та дієва, скаржаться на проблеми зі здоров'ям удвічі рідше, ніж нехристияни. Застосовуйте ці принципи у своєму житті – і вони допоможуть вам стати енергійними, ясніше мислити, почуватися краще й жити довше. Будьте здорові!

Фалафель

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 1 склянка нуту або великої білої квасолі;
- 1 цибулина;
- 5 гілочок петрушки;
- 2 зубчики часнику;
- 1/4 ч. л. куркуми;
- 1 ч. л. кмину;
- 1 склянка води;
- 1 ч. л. солі;
- 2 ст. л. борошна;
- 2 ст. л. оливкової олії.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Замочіть у воді нут або квасолю на ніч. Уранці воду злийте – й отримаєте майже дві склянки продукту.
2. Для нуту достатньо замочування, а квасолю необхідно ще поварити 30 хвилин.
3. У блендер засипте половину нуту або квасолі, збивайте на низькій швидкості. Отриману масу викладіть у миску.
4. Решту нуту або квасолі разом з іншими інгредієнтами знову збийте блендером до отримання однорідної рідкої маси.
5. Змішайте рідку масу з приготованим раніше пюре, щоб утворився фарш. Чайною ложкою викладіть його в борошно, обкачайте, сформуйте невеликі круглі котлетки й помістіть на змащену олією сковороду.
6. Обсмажте з обох боків.

Смачного!

РАДІО,
ЯКЕ
ДАРУЄ
НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- ▶ В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- ▶ Через додатки
для Android та iOS
- ▶ На SoundCloud
- ▶ В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорощко

Коректори
Ганна Борисовська
Олена Мехоношина

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 12.03.2020 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Одержувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
ІВАН: UA75380805000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»
у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

**Свідцтво
про державну реєстрацію**
Серія KB №8176 від 03.12.2003

НАША АДРЕСА

У ПРЯМОМУ ЕФІРІ

ПОМОЛІТЬСЯ
ЗА МЕНЕ

ЩОВІВТОРКА
ТА ЩОЧЕТВЕРГА О 19:30
НА ТЕЛЕКАНАЛІ "НАДІЯ"

